

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: O. H. J. A., narozený „X“,
st. příslušnost Irák
t.č. neznámého pobytu
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Jakubem Backou,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti
žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
 eskort,
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2018, č. j. KRPU-147413-37/ČJ-2018-040022-ZZ-DB,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě ve znění jejího doplnění ze dne 14. 9. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 15. 8. 2018, č. j. KRPU-147413-37/ČJ-2018-040022-ZZ-DB, kterým

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

byla žalobci podle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužena doba zajištění za účelem jejich předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“) o 29 dnů.

Žaloba

2. Žalobce ve své žalobě namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro neuvážení bezúčelnosti předání žalobce do Chorvatska. Žalobce uvedl, že ze spisového materiálu je patrné, že v Bulharsku i Chorvatsku bylo meritorně negativně rozhodnuto o žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu a Chorvatsko nebylo přijatelným způsobem schopno vyřešit žalobcovu pobytovou situaci po skončení jeho azylového řízení, a to i při využití institutu vyhošťovací vazby. Pobytová situace žalobce byla řešena výzvou k opuštění Chorvatska, kterou žalobce neuposlechl a pokračoval v cestě do jiných zemí schengenského prostoru. Za dané situace bylo dle žalobce evidentní, že institut zajištění dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nemůže vést k dosažení účelu dublinského nařízení, nýbrž povede k řetězení problému a pravděpodobně k dalšímu nelegálnímu pobytu žalobce na území schengenského prostoru. Jeho předání do Chorvatska tedy dle jeho názoru nesloužilo k dosažení účelu zajištění, tzn. K vyřešení žalobcovy pobytové otázky v schengenském prostoru.
3. Žalobce odkázal na ustanovení čl. 24 odst. 4 nařízení Dublin III, ve kterém je uvedeno, že pokud osoba uvedená v čl. 18 odst. 1 písm. d) tohoto nařízení, jejíž žádost o mezinárodní ochranu byla zamítnuta konečným rozhodnutím v jednom členském státě, se nachází bez povolení k pobytu na území jiného členského státu, může posledně jmenovaný členský stát buď požádat druhý členský stát o přijetí dotčené osoby zpět, nebo provést řízení o navrácení v souladu se směrnicí 2008/115/ES (dále jen „návrátová směrnice“). Zdůraznil, že aplikace čl. 24 odst. 4 nařízení Dublin III je věcí správního uvážení žalovaného. V případě, že byl žalovaný i Ministerstvo vnitra informováni o existenci konečného rozhodnutí o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu v Chorvatsku, bylo dle žalobce jejich povinností zvážit možnost aplikace čl. 24 odst. 4 nařízení Dublin III a rozhodnout, kterým ze dvou možných způsobů bude nadále postupováno. Absence zdůvodnění přijatého řešení v rámci správního uvážení dle žalobce způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobce zdůraznil, že i v případě, že by volba správních orgánů byla zdůvodněna, jednalo by se o volbu, která je v příkrém rozporu s naplňováním účelu dublinského systému a evropskou návratovou politikou. V důsledku toho tedy napadené rozhodnutí nemůže obstát dle jeho názoru v žádném případě.

Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

4. Žalovaný uvedl, že je pravdou, že čl. 24 odst. 4 nařízení Dublin III dává správním orgánům možnost volby postupovat dle nařízení samotného či postupovat dle návratové směrnice a rozhodnout o správním vyhoštění žalobce z území členských států EU. Tuto volbu žalovaný provedl a rozhodl se postup dle nařízení Dublin III. V důsledku této volby byl vyloučen následný postup dle návratové směrnice. Žalovaný trval na tom, že nebylo jeho povinností ani povinností Ministerstva vnitra zdůvodňovat v rozhodnutí o zajištění za účelem předání žalobce dle nařízení Dublin III, proč nebylo namísto toho postupováno podle návratové směrnice. Absence takového zdůvodnění v žalobou napadeném rozhodnutí tedy nemůže způsobovat jeho nepřezkoumatelnost. Pokud žalobce požadoval po žalovaném, aby jeho přijatá řešení byla účelná, efektivní a racionální, tak žalovaný uvedl, že zvolený postup předání žalobce zpět do Chorvatska v rámci dublinského řízení takovým požadavkům odpovídá. Poukázal na skutečnost, že správní orgány v Chorvatsku již s ohledem na předchozí řízení o mezinárodní ochraně jsou seznámeny s rozhodnými skutečnostmi týkajícími se možnosti vyhoštění žalobce. Žalovaný rovněž poukázal na skutečnost, že postup dle nařízení Dublin III byl vůči žalobci méně invazivní než případný postup dle návratové směrnice, neboť zajištění za účelem předání dle nařízení Dublin III je zcela striktně časově omezeno a je mnohem kratší než případné zajištění za účelem správního vyhoštění při postupu dle návratové směrnice. Navíc při postupu dle nařízení Dublin III je dle žalovaného na rozdíl od postupu dle návratové směrnice zamezeno zneužití azylového systému opětovným podáním žádostí o mezinárodní ochranu. Zvolené řešení tedy žalovaný považuje za rychlejší, méně invazivní, logické, racionální a efektivní. Na závěr žalovaný zdůraznil, že z ničeho ve správním spise nevyplývá, že by Chorvatsko nebylo schopno žalobce nuceně vyhostit.
5. Současně s vyjádřením k žalobě žalovaný sdělil soudu, že žalobce byl dne 17. 9. 2018 v rámci dublinského řízení předán zpět do Chorvatska a jeho zajištění v České republice tedy skončilo.

Posouzení soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhoval ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

8. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že žalobce z Iráku odcestoval v roce 2012 do Turecka a následně pěšky překročil hranici do Bulharska. V Bulharsku požádal o azyl. Pobýval tam 3 roky. Po konečném zamítnutí jeho žádosti o azyl žalobce odešel do Srbska. Následně odešel do Chorvatska, kde v roce 2015 opětovně požádal o azyl. Pobýval tam 3 roky. Po konečném zamítnutí žádosti o azyl obdržel žalobce rozhodnutí o povinnosti opustit území Chorvatska. Následně se žalobce rozhodl odcestovat do Německa, neboť tam legálně žijí jeho dva dospělí bratři a další vzdálenější příbuzní. Cestoval vlakem přes Lublani, Vídeň a Českou republiku. V Německu chtěl opět požádat o azyl. Na území České republiky byl žalobce zadržen dne 23. 7. 2018 hlídkou Policie ve vlaku směřujícím do Berlína. Legitimoval se svým cestovním pasem, jehož platnost skončila dne 20. 5. 2015. Z informačních systémů bylo zjištěno, že žalobce byl neúspěšným žadatelem o azyl na území Bulharska a Chorvatska. Rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 7. 2018, č. j. KRPU-147413-17/ČJ-2018-040022-ZZ-DB, byl žalobce zajištěn za účelem předání podle nařízení Dublin III na dobu 30 dnů. V době trvání zajištění bylo přijato žalovaným oznámení Dublinského střediska o průběhu řízení podle nařízení Dublin III, kde bylo sděleno, že Chorvatsko ve stanovené lhůtě odpovědělo (dne 9. 8. 2018) a vyslovilo souhlas s přijetím žalobce zpět. S ohledem na běh lhůt pro nabytí právní moci a vykonatelnosti rozhodnutí o přemístění žalobce do Chorvatska a nutnost organizace transferu žalobce do Chorvatska byl žalovaný požádán Dublinským střediskem o prodloužení lhůty pro zajištění. Lhůta pro realizaci transferu žalobce dle nařízení Dublin III končila dne 19. 9. 2018. S přihlédnutím k uvedeným skutečnostem žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobce o 29 dnů.
9. Primárně se soud zabýval otázkou, zda má přistoupit k meritornímu projednání žaloby, či v souladu s § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců řízení zastavit z důvodu ukončení zajištění žalobce před rozhodnutím soudu. Touto otázkou se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 29. 11. 2017, č. j. 6 Azs 320/2017-20. V tomto rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nelze-li se dle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců domoci u soudu vyslovení nezákonnosti rozhodnutí o zajištění policií ani v jednom stupni řízení z důvodu, že omezení osobní svobody již dle tohoto rozhodnutí netrvá, je taková vnitrostátní úprava neaplikovatelná pro rozpor s právem Evropské unie, a to s čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí a s čl. 6 a čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie ve spojení s čl. 5 odst. 4 a 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Zdejší soud neshledal důvod, aby se od výše uvedených závěrů odchýlil a proto přistoupil k meritornímu projednání žaloby,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přestože zajištění žalobce bylo ukončeno před rozhodnutím soudu ve věci a žalobce byl předán do Chorvatska.

10. Jedinou meritorní námitkou žalobce v daném řízení byla námitka, že žalovaný se nevypořádal s úvahou, zda měl postupovat v případě žalobce dle nařízení Dublin III, či zda bylo vhodnější v jeho případě postupovat v souladu s návratovou směrnicí. Na tomto místě musí soud zdůraznit, že v daném případě je předmětem soudního přezkumu rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobce dle nařízení Dublin III a nikoli rozhodnutí o samotném prvotním zajištění žalobce. V daném případě již tedy ze samotného předmětu řízení, kdy se rozhodovalo o pouhém prodloužení již trvajících zajištění dle nařízení Dublin III, nepřipadalo vůbec v úvahu, aby se žalovaný zabýval otázkou, zda bylo možné před prvotním zajištěním žalobce postupovat i dle jiného předpisu. Dle soudu taková úvaha v rozhodnutí o prodloužení již trvajících zajištění nemá žádného místa. Tato námitka byla dle soudu tedy v daném případě zcela nemístná, a proto ji soud vyhodnotil jako nedůvodnou.
11. S ohledem na shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
12. Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 24. září 2018

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)